

Орг. јед.	Број	Трилог	Бројност

УНИВЕРЗИТЕТ У НИШУ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА У НИШУ

Научно-стручно већа за друштвено-хуманистичке науке, на седници одржаној 17. априла 2015. године, изабрало нас је у Комисију за припрему извештаја о кандидатима који су се пријавили на расписани конкурс за избор једног наставника у звање *доцент* за ужу научну област Русистичка лингвистика (*Творба речи руског језика и Морфологија именских речи руског језика*).

Комисија у саставу: проф. др Радмило Маројевић, редовни професор Филолошког факултета у Београду, председник, др Ана Пејановић, ванредни професор Филозофског факултета у Никшићу, члан, и др Виолета Џонић, доцент Филозофског факултета у Нишу, члан, прегледала је приложени конкурсни материјал, извршила анализу и оцену истог и на основу нађеног стања подноси Декану и Изборном већу Филозофског факултета Универзитета у Нишу следећи

ИЗВЕШТАЈ

На конкурс објављен у *Народним новинама* од 27. марта 2015. године за радно место наставника у звање *доцент* за ужу научну област Русистичка лингвистика (*Творба речи руског језика и Морфологија именских речи руског језика*) на Департману за Руски језик и књижевност пријавио се само један кандидат – др **Јелена Лепојевић**, асистент на Филозофском факултету у Нишу. Кандидат је поднео сва потребна документа и тиме испунио формалне услове конкурса.

1. БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ

1.1. Лични подаци

Јелена Лепојевић рођена је 08. октобра 1982. године у Прокупљу, сада живи у Нишу. Запослена је на Филозофском факултету у Нишу у звању *асистент* на Департману за руски језик и књижевност.

1.2. Подаци о досадашњем образовању

Основну школу, као и Гимназију (друштвено-језички смер) завршила је у Прокупљу са одличним успехом. Као ученик четвртог разреда гимназије учествовала је на Републичком такмичењу из руског језика. Матурирала је 2001. године са одличним успехом. Исте године уписала је Филозофски факултет у Нишу, СГ Славистика са балканистиком, која је акредитованим програмом по Болоњској декларацији преименована у Департаман за руски језик и књижевност.

У току студија именована је била ангажована и као симултани преводилац руског језика за Дуванску Индустрију “Филип Морис” у Нишу, у периоду јануар-март 2005. године. За потребе исте компаније превела је и више стручних приручника.

На основним студијама кандидаткиња је успешно савладала све дисциплине из области руског језика, руске књижевности, руске културе и методике наставе руског језика предвиђене програмом Министарства образовања. Посебно интересовање испољила је за русистичку лингвистику, о чему сведочи и просек оцена из лингвистичких предмета.

Студије је завршила школске 2005/06. године са просечном оценом 8,80 (осам и осамдесет), што јој је омогућило да упише постдипломске студије, смер *Наука о језику*, на Одсеку за славистику Филолошког факултета у Београду.

Успешно је завршила постдипломске студије одбравивши магистарски рад кон-фронтационог карактера из Русистичке лингвистике на тему *Двотематске творенице у руском језику и њихови српски еквиваленти*, чиме је стекла академско звање *магистар филолошких наука*.

На постдипломским студијама била је стипендиста Националне службе за запошљавање.

По дипломирању радила је на Филозофском факултету у Нишу као *сарадник у настави* за руски језик на нефилолошким катедрама и изводила вежбе на Департаману за руски језик и књижевност.

У периоду од 1. до 31. јула 2009. године, и у истом периоду 2011. године, похађала је једномесечни курс стручног усавршавања предавача руског језика на Државном институту руског језика „А.С. Пушкин“ у Москви (ГОСУДАРСТВЕННЫЙ ИНСТИТУТ РУССКОГО ЯЗЫКА имени А. С. ПУШКИН, Факультет повышения квалификаций), о чему сведоче приложене фотокопије сертификата.

Кандидаткиња је пријавила тему за израду докторске дисертације из Русистичке лингвистике под насловом *Супстантивизација као творбени поступак и именице неименичких деκлинација у руском и српском језику*, која је прихваћена одлуком Већа научних области друштвено-хуманистичких наука Универзитета у Београду на седници одржаној 04. јуна 2013. године.

Докторску дисертацију успешно је одбранила 13. марта 2015. године на Филолошком факултету у Београду пред комисијом у саставу: проф. др Радмило Маројевић (ментор), проф. др Божо Ћорић и др Ана Пејановић. Тиме је стекла научно звање *доктор филолошких наука*.

1.3. Професионална каријера

По дипломирању на Филозофском факултету у Нишу радила је два месеца на замени као професор руског језика у Гимназији „Стеван Сремац“ у Нишу, након чега је била изабрана у звање *сарадник у настави* на Департману за руски језик и књижевност Филозофског факултета у Нишу. Академске 2010/11 изабрана је у звање *асистента* на истом факултету.

2. ПРЕГЛЕД И МИШЉЕЊЕ О ДОСАДАШЊЕМ НАУЧНОМ И СТРУЧНОМ РАДУ КАНДИДАТА

2.1. Научни рад

Кандидаткиња је уз пријаву приложила своју стручну библиографију као и копије објављених радова.

Интересовање кандидаткиње за област творбе речи, која представља значајан део структуре пријављене докторске дисертације, може се видети најпре у магистарском раду *Двотематске творенице у руском језику и њихови српски еквиваленти* (одбрањен 9. марта 2010. године на Филолошком факултету Универзитета у Београду пред комисијом у саставу проф. др Радмило Маројевић (ментор), проф. др Божо Ћорић и проф. др Драгољуб Величковић), а онда и у објављеним радовима који су такође конфронтативног карактера.

Као што се из приложене биографије и библиографије види, Ј. Лепојевић је већ од студентских дана била усмерена на област дериватологије и морфологије. Из шире дериватолошке проблематике су њен магистарски рад и прва четири објављена рада, пети рад већ наговештава њено интензивно бављење темом коју је пријавила за докторску дисертацију.

Следи списак радова др Јелене Лепојевић по категоријама.

M51 Научни радови објављени у водећим часописима националног значаја (3)

Лепојевић, Јелена (2012), *Специфичности творбе двокомпонентних глагола у руском и српском језику*, Радови Филозофског факултета, број 13, књига 1, Пале, 587–600.

Лепојевић, Јелена (2013), *Испитивање принципа економије у језику на примерима супстантивата*, Радови Филозофског факултета, Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет Пале, XV/1, Пале, 357–368.

Лепојевић, Јелена, *Супстантивати као структурни елементи фразема*, одобрено за штампу у: Радови Филозофског факултета, Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет Пале.

M52 Научни радови објављени у часописима националног значаја (2)

Лепојевић, Јелена (2012), *Творба основних бројева у руском и српском језику*, *Philologia Mediana*, Филозофски факултет, број 4, Ниш, 203–212.

Лепојевић, Јелена (2013), *Суфиксација сложеница и других двокомпонентних речи (на материјалу руског и српског језика)*, *Филолог – часопис за језик, књижевност и културу*, Универзитет у Бањој Луци, Филолошки факултет, VII, Бања Лука, 77–90.

Лепојевић, Јелена (2014), *Супстантивизација у оквиру властитих имена према супстантивизацији у оквиру апелатива (на материјалу руског и српског језика)*, *Филолог – часопис за језик, књижевност и културу*, Универзитет у Бањој Луци, Филолошки факултет, X, Бања Лука, 61–70.

M53 Научни радови објављени у другим филолошким часописима (1)

Лепојевић, Јелена (2013), *Творбено-семантичке паралеле и проблеми превођења двотематских твореница (на материјалу руског и српског језика)*, *Речи – часопис за лингвистику, литературологију и културологију*, АЛФА Универзитет, Факултет за стране језике, V/2012, Београд, 79–106.

M64 Научни радови са међународних или домаћих конференција, штампани у изводу (0,5)

Лепојевић, Јелена, *Префиксално-суфиксална творба (на материјалу руског и српског језика)*, Научни скуп са међународним учешћем Наука и савремени универзитет 4, Филозофски факултет, Ниш, 15–16. новембар 2014, књига сажетака стр. 247–248.

M72 Одбрањен магистарски рад (3)

Лепојевић, Јелена, *Двотематске творенице у руском језику и њихови српски еквиваленти* (магистарски рад одбрањен 09. марта 2010. године на Филолошком факултету Универзитета у Београду) [1–161].

M71 Одбрањена докторска дисертација (6)

Лепојевић, Јелена, *Супстантивизација као творбени процес и именице неименичких дефлекција у руском и српском језику* (докторска дисертација одбрањена 13. марта 2015. на Филолошком факултету у Београду) [1–361].

2.2. Способност за наставни рад

Кандидаткиња је од заснивања радног односа на Филозофском факултету у Нишу остварила изузетну комуникацију и сарадњу са студентима са којима је изводила вежбе, испољила потребну марљивост и несумњив педагошки дар.

Др Јелена Лепојевић је изводила вежбе из неколико лингвистичких предмета (*Правопис руског језика, Морфологија именских речи руског језика, Морфологија глаголских речи руског језика, Конфронтациона анализа руског и српског језика, Лексикологија руског језика, Стилистика руског језика, Основи синтаксе руског језика*) и из *Методике наставе руског језика*, као и предавања из предмета *Творба речи руског језика* под менторством предметног професора. Своје радне обавезе обављала је савесно, на опште задовољство како студената, тако и предметног наставника. Показатељи одличног методичког и педагошког приступа у раду са студентима на часовима вежби видљиви су у резултатима студентске евалуације наставника и сарадника Филозофског факултета, где је кандидаткиња веома високо оцењивана.

Кандидаткиња је испољила правилан, одмерен, педагошки и колегијалан однос са студентима и колегама на послу. Има смисао и способност за наставни рад.

3. ПРИКАЗ ОБЈАВЉЕНИХ РАДОВА У ПЕРИОДУ ОД ПОСЛЕДЊЕГ ИЗБОРА

Кандидаткиња је једини пријављени на Конкурсу у звање *доцент* за ужу научну област Русистичка лингвистика (*Творба речи руског језика* и *Морфологија именских речи руског језика*) те Комисија не сматра потребним да даје приказ објављених радова.

3.1 Приказ докторске дисертације

Разматрани рукопис [Јелена Б. Лепојевић. *Супстантивизација као творбени процес и именице неименичких деκлинација у руском и српском језику*. Докторска дисертација. Београд: Универзитет у Београду, Филолошки факултет, 2014, с. 1–365] састоји се од *Увода*, два централна поглавља, *Закључка*, *Библиографије*, *Индекса руских супстантивата* (с. 335–350) и *Индекса српских супстантивата* (с. 351–361). На почетку рукописа су резимеи, на српском, енглеском и руском језику, и садржај (с. 9–12), а на крају биографија аутора и изјаве (с. 362–365).

Увод (с. 13–32). — Уводно поглавље обухвата следеће одељке: Предмет и задаци рада (0.1), Грађа и начини њене интерпретације (0.2), Методологија рада (0.3), Теоријска и терминолошка питања (0.4), Из историје питања (0.5). На крају уводног дела је представљена: Структура рада (0.6). Рад је према садржини подељен у два доле наведена централна поглавља.

Супстантивизација као творбени процес (с. 33–67). — Поглавље садржи следеће одељке: 1. Супстантивизација са историјског и теоријског становишта (с. 33–39); 2. Лексичка и контекстуална супстантивизација (с. 39–52); 3. Однос супстантивата именичке промене према супстантиватима неименичких деκлинација (с. 53–56); 4. Супстантивизација називних речи према супстантивизацији заменичких речи (с. 56–58); 5. Супстантивизација у оквиру властитих имена према супстантивизацији у оквиру апелатива (с. 58–64). Поглавље се завршава одељком: 6. Синонимија супстантивата са дериватима и придевско-именичким синтаagmaма (с. 64–67).

Именице неименичких деклинација (с. 68-307). — Поглавље садржи следеће одељке: 1. Творбена база супстантивата (с. 68-104); 2. Парадигматске особености лексичко-семантичких група супстантивата (с. 105-167); 3. Синтагматске особености лексичко-семантичких група супстантивата (с. 168-227), 4. Стилске карактеристике супстантивата (с. 228-262), 5. Поредбена анализа руских и српских супстантивата (с. 263-288). Поглавље се завршава одељком: 6. Супстантивати као преводилачки и ортографски проблем (с. 289-306).

Закључак (с. 307-320). — Завршно поглавље рада има тринаест тачака, по једну за сваки од засебних сегмената из чије перспективе су проучавана два узајамно повезана и испреплетана предмета самог рада — супстантивизација као творбени процес и именице које припадају неименичким деклинацијама.

Библиографија (с. 321-479). — Библиографски део рада подељен је на изворе (72 јединице), речнике (28 јединица) и литературу (104 јединице), на српском и руском језику. — За обрађивану тему литература је исцрпна и потпуна; она би се могла проширити само ако би се процес супстантивизације и његови резултати разматрали, на пример, у поређењу са другим словенским језицима, али то није улазило у ужи предмет и задатке рада.

Полазиште истраживања изложено је највећим делом у уводном делу рада (с. 13-32). Кандидаткиња се најпре позива на дефиниције супстантивизације као творбеног процеса које су до сада прихватане у српској и руској лингвистичкој литератури, затим одређује предмет и задатке рада, описује језичку грађу на којој је истраживање обављено, одређује основни метод истраживања, посвећује пажњу историји питања и прецизира структуру рада. При том се она у потпуности придржавала оквира истраживања који су прецизирани у реферату за одобрење теме докторске дисертације. »Именице и придеви се налазе у тесној узајамној вези, па је и појава синтаксичке употребе придева у улози „замене“ за именицу одувек била распрострањена: временом се за неке придеве са двојаком, име-ничком и придевском функцијом, све више почиње везивати именичка функција, док њихова примарна функција знатно слаби или се, у неким случајевима, сасвим губи« — тако Јелена Лепојевић отпочиње свој рад (с. 13). Као што је кандидаткиња у Уводу истакла, *предмет рада* „представља лексичко-граматичка група речи настала супстантивизацијом придева и придева партиципног порекла, затим оне речи које се користе у функцији именице, као и речи придевске промене настале морфолошким путем. Рад представља анализу деривационих, морфолошких, парадигматских, семантичких и функционално-стилских карактеристика супстантивата" (с. 13).

Обрада теме „Супстантивизација као творбени процес и именице неименичких деклинација у руском и српском језику“ има као окосницу *три основна задатка*: 1. Издвојити у оквиру разматраног корпуса све забележене случајеве супстантивизације и утврдити степен заснованости ове појаве посебно у руском а посебно у српском језику. 2. Испитати анализирани лексичке јединице са семантичког и граматичког аспекта на конфронтативном руско-српском плану из синхроне перспективе уз историјске коментаре тамо где је то релевантно за семантички опис и опис типолошких разлика. 3. Испитати проблематику преводне еквиваленције супстантивата на руско-српском и срп-

ско-руском плану са творбеног, семантичког и стилистичког аспекта, проблеме превођења који из тога проистичу, као и заступљеност супстантивизираних речи у руском и српском. Ова три задатка истраживања кандидаткиња је остварила кроз два централна поглавља рада који се односе на испитивање супстантивизације као творбеног поступка, лексема које настају као резултат овог начина творбе у оба језика као и на утврђивање еквивалената са творбеног, морфолошког, лексичко-семантичког и стилистичког аспекта.

Грађу при изради докторске дисертације чинила су књижевна дела на српском језику: (1) романи „На Дрини ћуприја“ и „Травничка хроника“ Иве Андрића и њихови преводи (превод Т. Вирте, односно М. Волконског); (2) романи „Сеоба“ и „Друга књига сеоба“ Милоша Црњанског и њихов превод на руски језик (оба романа преведена су на руски језик под једним заједничким насловом Переселение, превод И. Дорбе) и Роман о Лондону истог аутора (превод Т. Вирте и Т. Попове), (3) роман „Руски конзул“ Вука Драшковића и његов превод на руски (превео Иља Числов); од литературе на руском језику, роман „Подросток“ Ф. М. Достојевског у преводу М. и Р. Маројевића „Дечко“, (4) затим роман Б. Пастернака „Доктор Живаго“ и његов превод на српски (превела Олга Влатковић), (5) роман М. Булгакова „Мастер и Маргарита“ и превод овог романа на српски (превела Злата Коцић), (6) романи Л. Н. Толстоја „Воскресение“ и „Анна Каренина“ и преводи ових романа (превео Виктор Димитријев, односно Зорка Велимировић). С обзиром на посебне аспекте рада, примарне изворе представљали су поетски и новински текстови, као и Устав Републике Србије, односно Руске Федерације, фразеолошки речници више аутора (на руском језику А. И. Молотков (ред.), И. В. Федосов, А. Н. Лапицки; на српском језику Ђ. Оташевић и Ј. Матешкић), затим речници и збирке пословица В. П. Жукова односно Вука Караџића. Као допунски корпус за истраживање су коришћени: (1) *Граматички речник руског језика* А. А. Зализњака и (2) *Обратни речник српског језика* М. Николића.

У раду су примењивани, у складу с одговарајућим посебним аспектима анализе, различити *посебни методи*: метод синхроног описа, метод интерпретационе анализе, метод концептуалне анализе и метод конфронтативне анализе на творбено-семантичком и формалнограматичком плану, као и компаративно-историјски метод.

Историјат питања је представљен кроз преглед три граматике руског језика писаних на српском језику: В. Николић – *Грамматика руског језика (фонетика и морфо-логија)*; Р. Маројевић – *Грамматика руског језика*; Б. Тошовић – *Руска граматика у поређењу са српскохрватском*. Све три граматике се одликују различитим степеном упоређивања руског и српског језика, а у различитој мјери су заступљени супстантивизирани облици у њима.

Кандидаткиња је у раду описала, а у закључном поглављу његовом (с. 307–320) систематизовала и упоредила, супстантивизацију као творбени процес и творбено-семантичке одлике супстантивата у два језика те њихове творбене базе и деклинациону, лексичко-семантичку, функционалностилску и фразеолошку припадност у руском и српском језику.

У првом делу закључка кандидаткиња констатује да је статус транспозиције уопште, а самим тим и супстантивизације као њеног подтипа, неуједначен.

(а)»Морфолошко-синтаксичка творба један је од најоспораванијих творбених поступака у савременој дериватологији. Неки научници су јој оспоравали статус само-сталног творбеног поступка, па самим тим и постојање продуката овог творбеног поступка, јер су сматрали да се ради само о способности придевских речи да врше функције именица. Затим, дуго су се водиле дебате о томе шта условљава овај процес, да ли њиме уопште настају нове речи или се придевске речи само налазе у улози „замене“ за именицу« (с. 307).

(б)О питању творбених база супстантивата, закључује кандидаткиња, постоји већа сагласност: најпродуктивнији у оба језика су придеви у ужем смислу (с. 311), заменице и бројеви (с. 312). Мало је другачија ситуација када се ради о супстантиватима насталим на бази придева партиципског порекла. У руском језику творбену базу супстантивата могу чинити све четири партиципске форме – партицип актива садашњи и прошли и партицип пасива садашњи и прошли. У српском језику постоје само два глаголска придева, радни и трпни, и од обе форме се могу образовати супстантивати, мада се у улози творбене основе чешће среће трпни облик. Супстантивизација партиципских облика у руском језику је далеко фреквентнија него у српском (с. 312).

(в)Творбена база супстантивата је у директној вези са парадигматским карактеристикама с обзиром на то да новонастале речи задржавају систем флексија своје мотивске основе. Тако, у зависности од творбене базе, супстантивати могу припадати придевској, заменичкој, мешовитој или нултој деklinацији. Именице које су настале на придевској бази, али су временом, поред значења, промениле и тип парадигме и тиме апсолутно прешле у категорију именица, попут *млада* (кад се ова реч мења по именичкој деklinацији), *добро*, *зло*, *благо*, у овом поглављу нису истраживане јер нису улазиле у ужи предмет кандидаткињиног истраживања - именице неименичких деklinација (с. 313).

(г)„Разматрали смо“, наставља кандидаткиња, „супстантивате још са једног аспекта – значењског. Семантика супстантивата које смо забележили у истраживаној грађи била је главни критеријум за поделе на одређене лексичко-семантичке групе (ЛСГ)“. У овом сегменту компарирања уочене су велике разлике у заступљености и фреквентности појединих ЛСГ супстантивата на руско-српском плану (с. 313).

(д) Стилске карактеристике супстантивата су, поред дериватолошких, парадигматских и семантичких, још један од разматраних аспеката и још један критеријум за класификацију супстантивата. Поглавље које је посвећено овом аспекту даје анализу супстантивата кроз призму заступљености, карактеристичности или фреквентности супстантивата као категорије у сваком од функционалних стилова појединачно. У складу са потребама, сврхом и циљевима комуникације, који се разликују од стила до стила, кандидаткиња је дошла до закључка да је највећи број супстантивата функционално маркиран — највећи проценат супстантивата припада колоквијалном стилу. Овакви резултати нису били изненађујући с обзиром на то да је економисање језичких средстава,

које највише долази до изражаја у разговорном стилу, поред неких других ванјезичких фактора, један од главних узрока настанка супстантивата (с. 314).

У другом делу закључка кандидаткиња истиче неке нове моменте које је њено истраживање показало. Значај једног оваквог истраживања вишеструк је услед његове компаративно-конфронтативне природе. Теоријска литература на руском језику на ову тему је прилично обимна, па се значај рада на овом пољу огледа у прикупљању, класификовању и систематизацији грађе. Што се супстантивизације на српском језику тиче, корист је вишеструка јер супстантивизација као тип творбе није детаљније разматрана у домаћој литератури – део овог истраживања који се тиче парадигматских особености супстантивата, које досад нису систематски обрађиване, представља одређену новину.

Практична вредност једног оваквог истраживања огледа се, пре свега, у могућности коришћења забележеног материјала у настави из области морфологије, лексикологије, творбе или стилистике руског језика. Затим, прикупљени материјал би могао бити почетак настанка речника супстантивата, што једнојезичних, што руско-српских, а тренутно не постоје ни једни ни други. Теоријски материјал и изнети закључци могли би чинити структуру неког универзитетског уџбеника на ову тему.

Разматрана докторска дисертација урађена је, и са фактичког и са методолошког становишта, и са аспекта дериватологије и са аспекта теорије превођења, и као рад из русистике и као прилог србистици — прегледно, с познавањем и предмета, и литературе, и научних дисциплина које се тим предметом баве, али и с несумњивим талентом, уз добар и прецизан стил излагања. Нека конкретна питања, међутим, захтевају даљу дискусију и прецизирање, што ће се остварити у даљим истраживањима на ширем корпусу које ће кандидаткиња несумњиво наставити. За та даља истраживања, њена и свих других, овај рад ће бити свакако једно од полазишта.

4. ДОПРИНОС АКАДЕМСКОЈ И ШИРОЈ ЗАЈЕДНИЦИ

Др Јелена Лепојевић је током своје професионалне каријере учествовала у многим активностима којима је остварила допринос академској заједници.

На Департману за руски језик и књижевност, где је запослена, обављала је функцију секретара у периоду од октобра 2010 до октобра 2011. године.

Активно учествује у представљању и промоцији свог департмана у различитим средњим школама на територији града Ниша.

Сваке године учествује у извођењу припремне наставе за будуће студенте као и у реализацији пријемног испита на Департману.

Представник је свог Департмана у *Комисији за контролу квалитета* на Факултету од самог оснивања, учествовала је у акредитацији и реакредитацији Филозофског факултета, а била је и члан организационог одбора конференције *Teaching languages and cultures 2014* који су по први пут организовали наставници методике страних језика на Филозофском факултету у Нишу.

5. ЗАКЉУЧАК И ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ

Полазећи од одредби Закона о високом образовању („Сл. гласник РС” 76/05), Статута Филозофског факултета у Нишу и услова конкурса, а на основу увида у приложени материјал и анализе објављених научних радова, Комисија оцењује да кандидаткиња испуњава све конкурсом и Законом предвиђене услове за радно место за које конкурише: доктор је филолошких наука за област *Русистичка лингвистика*, остварила је значајне резултате у најважнијим доменима академског ангажовања – у организацији и извођењу наставе, у научно-истраживачком раду, као и у другим видовима активности које представљају допринос академској и широј заједници. Њен досадашњи рад показује да има капацитете и мотивацију да се професионално развија и да се бави системским проучавањем проблема из области за коју се определила. Имајући у виду све напред речено, Комисија је д н о г л а с н о предлаже Изборном већу Филозофског факултета у Нишу да др **Јелену Лепојевић** изабере у звање *доцент* за ужу научну област *Русистичка лингвистика (Творба речи руског језика и Морфологија именских речи руског језика)*.

Ниш, 23. априла 2015. године

К о м и с и ј а

1. Радмила Маројевић
(Др Радмила Маројевић, редовни професор Филолошког факултета у Београду, председник)
2. Ана Пејановић
(Др Ана Пејановић, ванредни професор Филозофског факултета у Никшићу, члан)
3. В. Цонић
(Др Виолета Цонић, доцент Филозофског факултета у Нишу, члан)